

reist mig for at udtale, at jeg understøtter hans Mening.

Ordføreren: Den ærede Landstingsmand for Færøerne (C. E. Dahlerup) har nu paa Slutningen fremsført adskillige Indvendinger mod Lovforslaget, og deriblandt mod den Bestemmelse, at, hvad der indkommer i Tavlen, skulde nedlægges i Kirkeblokken, medens han antog, at det bestaaende Lovordnede Fattigvæsen beholdt sin Ret til at raade over Indholdet af denne. Jeg troer dog ikke, at denne Bestemmelse vil kunne medføre den ringeste Forlegenhed, da det jo er en Selvfølge, at, naar det, som indkommer i „de Fattiges Tavle“, bliver nedlagt i Kirkeblokken, saa vil ogsaa dennes Indtægter tilhøre det frie Fattigvæsen. Mener man, at det tvungne Fattigvæsen kunde ønske at beholde en Kirkeblok, saa kan der jo egentlig heller ikke være noget til Hinder derfor; men det er dog temmelig rimeligt, at der ikke vil indkomme Meget deri. Naar den ærede Landstingsmand derhos bemærkede, at det vilde være til stor Gene for de Bedkommende, naar der ifølge § 4 ved enhver ministeriel Forretning foruden Præsten maatte være et Medlem af de Fattiges Raad tilstede, da beroer dette paa en Misforstaaelse; thi det er ikke bestemt, at der skal være to saadanne Medlemmer tilstede, naar Indtægten af Tavlen nedlægges i Kirkeblokken, men kun, naar Kirkeblokken engang imellem aabnes. Den Misforstaaelse af § 3, som den samme ærede Landstingsmand meente kunde opstaae, at det ved denne Paragraph kunde ansees at være formeent at øve Godgjørenhed paa anden Maade, end netop igjennem de Fattiges Raad, anseer jeg egentlig talt for at være aldeles umulig. Jeg troer forøvrigt ikke, at hans Foredrag indeholdt tilstrækkelig Grund for mig til videregaende Bemærkninger, og

jeg skal derfor slutte med paa det Hjerteligste at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse af det høitærede Thing. Jeg anbefaler det for de mange Trængendes Skyld, som denne Sags heldige Udfald vil kunne komme tilgode, og jeg anbefaler det ogsaa saavel i Menighedens som i Communens Interesse.

Schmann: Da den ærede Landstingsmand for Færøerne (C. E. Dahlerup) har sølt et særligt Kald til at faae formeentlige Feil rettede ved Vædringsforslag og deri har fundet Understøttelse af flere Medlemmer, saaledes ogsaa af mig, medens han nu gaaer ud paa at faae hele Lovforslaget forkastet paa Grund af, at det lider af Feil, saa synes denne Fremgangsmaade noget ubegribelig, thi den rette Wei vilde jo aabenbart have været ogsaa at see disse Feil rettede ved Vædringsforslag. Jeg troer nu virkelig ikke, at det paa nogen Maade kan være tvivlsomt, at der ikke skal tilkaldes tvende Medlemmer af Menighedsraadet til at overvære de ministerielle Forretninger, thi hvorledes Pengene lægges i Blokken, det har jo vistnok Alle og Enhver, der har været i Kirke, seet hver Søndag foregaae, uden at Nøglen er med i Spillet. Hvad angaaer den anden Bestemmelse om, naar Pengene skulle udtages af Blokken, de to Gange om Aaret, naar Uddelingen skal finde Sted, og at den da skal aabnes i Overværelse af tvende af Menighedsraadets Medlemmer, da er det virkelig ikke Andet, end hvad Kirkeblokken er vant til fra Aarids Tid; thi den staaer jo ikke aaben hele Aaret om, men er lukket med en Nøgle. Jeg troer derfor, at de Bemærkninger, som den ærede Landstingsmand har villet gjøre gjældende, ere af den Natur, at de ikke kunne formaae Nogen af dem, der have medvirket til at faae Lovforslaget istandbragt, til at bidrage til dets Forkastelse.